

Arrest

nr. 78 066 van 26 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. BARBIEUX, loco advocaat B. SOENEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 12 mei 2010, verklaart er zich op 3 mei 2011 een tweede maal vluchteling. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 29 april 2011 verklaart er zich op 3 mei 2011 een eerste maal vluchteling.

1.2. Op 19 december 2011 werden de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekers werden gestuurd.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van S.M.A.A.M. (verzoeker):

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, een Arabische sjiïet zijn en afkomstig zijn van Basra in Zuid-Irak. Op 13 april 2011 zou u Irak hebben verlaten en uw echtgenote A. A. S. M. (O.V. 6.627.718) en uw drie kinderen in België komen vervoegen zijn. Uw vrouw vroeg in België op 12 mei 2010 een eerste keer asiel aan. Op 7 februari 2011 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 14 april 2011 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) de beslissing van het CGVS inzake de asielaanvraag van uw vrouw.

U baseert uw asielaanvraag grotendeels op dezelfde asielmotieven als diegene die door uw echtgenote werden afgelegd in het kader van haar eerste asielaanvraag.

Zo zouden op 15 april 2010 twee van uw klanten u gevraagd hebben of zij twee kartonnen dozen met cd-spelers in uw groentewinkel in Basra konden bewaren. Dezelfde avond zou u deze dozen naar uw huis hebben meegenomen uit schrik dat deze uit uw winkel zouden worden gestolen. De volgende dag, op 16 april 2010, zou u met uw zoon A. (°2000) naar de markt zijn gegaan. Toen u aan uw winkel aankwam zou u vernomen hebben dat de politie in uw winkel en later bij u thuis was langs geweest en er in de dozen explosieven waren aangetroffen. Uw twee klanten zouden door de politie zijn opgepakt. Hierop zou u onmiddellijk met uw zoontje A. zijn ondergedoken in Qurna, gelegen in de buurt van Basra. Uw echtgenote en uw twee jongste kinderen M. (°2006) en M. A. (°2008) zouden bij een neef van uw echtgenote, A. genaamd, zijn ingetrokken. Op 25 april 2010 zouden uw echtgenote en uw kinderen M. en M. A. met de hulp van Adel uit Irak zijn vertrokken uit schrik voor problemen met de politie. De politie zou uw echtgenote ermee hebben bedreigd haar en de kinderen mee te nemen indien u zich niet bij hen zou aanmelden. Ook zou uw echtgenote schrik hebben gehad voor wraakacties vanwege terroristen.

Op 12 mei 2010 diende uw echtgenote een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Een maand later, op 25 juni 2010, zou uw zoon A. haar in België vervoegd hebben. A. zou het vertrek van uw zoon A. naar België hebben geregeld. Na het vertrek van uw zoon A. zou u zich steeds hebben schuilgehouden uit schrik voor de politie en wraakacties vanwege terroristen. U zou in hoofdzak in Bagdad hebben verbleven, waar u ook zou hebben gewerkt. Af en toe zou u naar Basra zijn teruggekeerd. In augustus 2010 zou uw vader thuis een oproepingsbrief hebben ontvangen. U zou zich hebben moeten aanmelden bij de politie voor verhoor, maar zou dit niet hebben gedaan uit schrik te worden mishandeld. In november 2010 zou uw vader door onbekenden zijn ontvoerd. Op 9 januari 2011 zou hij voor de deur van zijn huis in Basra zijn achtergelaten. Kort daarna zou hij overleden zijn. Korte tijd later zou u vernomen hebben dat de twee klanten veroordeeld werden tot vijf jaar gevangenisstraf en bekentenissen hadden afgelegd. De politie zou hebben meegedeeld dat u geen schuld treft in deze zaak. Hierop zou u zich hebben aangemeld bij het politiekantoor voor een kort verhoor. Tijdens dit verhoor zou u vernomen hebben dat de politie nog een derde persoon verdenkt van betrokkenheid in deze zaak maar deze persoon nog voortvluchtig is. Ook zou de politie u hebben meegedeeld dat de ouders u ervan verdenken hen bij de politie te hebben verklikt. Uiteindelijk zou u op 13 april 2011 Irak hebben verlaten en via Turkije naar België zijn gekomen. Op 3 mei 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

U verklaarde niet naar uw geboorteland terug te kunnen keren omdat u nog steeds gevisieerd wordt door terroristen.

Ter ondersteuning van deze problemen legde u een dreigbrief neer die de groepering Asa'ib Ahl Al-haq in mei 2010 bij het ouderlijk huis in Basra zou hebben achtergelaten. Zij zouden u ervan verdenken te hebben geklikt bij de politie. Deze brief zou begin april 2011 door A. per post naar uw echtgenote zijn verstuurd.

Verder haalde u een nieuw element aan, namelijk, dat u sinds uw huwelijk in 1997 problemen heeft gekend met de familie van uw echtgenote die soennieten zijn. Zij zouden jullie gemengd huwelijk (sjiïetisch-soennitisch huwelijk) nooit hebben aanvaard en u en uw echtgenote hiervoor vaak hebben gepest. U zei te vermoeden dat uw schoonfamilie iets met uw problemen heeft te maken. Ook verklaarde u dat A. uw echtgenote en uw kinderen naar het buitenland heeft gestuurd met de bedoeling om jullie uit elkaar te halen.

B. Motivering

Dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van een ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming te moeten koesteren.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de asielmotieven van uw echtgenote, waarop u ook heden uw asielaanvraag deels baseert, in de vorige asielpcedure geen aanleiding hebben gegeven tot de toekenning van een beschermingsstatus aangezien deze motieven als niet aannemelijk en weinig geloofwaardig werden beoordeeld. Dit roept twijfels op aangaande de ernst van uw asielmotieven.

Verder dient te worden vastgesteld dat na het indienen van uw asielaanvraag in België nieuwe informatie aan het licht is gekomen aangaande een vorig verblijf en asielaanvragen in andere Europese landen, met name asielaanvragen in Zweden en Noorwegen. In eerste instantie ontkende u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u ooit voordien in een ander Europees land verbleef of er een asielaanvraag indiende. Pas na confrontatie met bovenstaande informatie (Eurodac-hit) gaf u toe dat u begin 2007 in Zweden en later in oktober 2008 in Noorwegen een asielaanvraag indiende. Dat u over eerdere asielaanvragen in andere landen bedrieglijke verklaringen aflegt, roept twijfels op bij uw algemene geloofwaardigheid. Uw verklaring dat u in januari 2010 naar Irak bent teruggekeerd nadat uw asielaanvraag in bovenvermelde landen negatief werd beoordeeld, kan dan ook met de nodige scepsis onthaald worden (zie gehoorverslag DVZ, nummer 17, en gehoorverslag CGVS, p.2 en p.5). Ook uw echtgenote repte in het kader van haar eerste asielaanvraag met geen woord over jullie eerdere asielaanvragen in Europa (zie gehoorverslag DVZ, nr.17). Rekening houdend met bovenstaande dient te worden opgemerkt dat jullie door het verzwijgen van een eerder verblijf en asielaanvragen in andere Europese landen doelbewust de Belgische asielinstanties probeerden te misleiden.

Verder dient te worden opgemerkt dat er serieuze bedenkingen kunnen worden gemaakt aangaande uw verklaringen en deze afgelegd door uw echtgenote in het kader van haar tweede asielaanvraag over het conflict met jullie familie (clan) tengevolge jullie huwelijk. De familie van uw echtgenote zou jullie huwelijk nooit hebben aanvaard en jullie hiervoor vaak hebben gepest. U voegde eraan toe dat u uw schoonfamilie (meer bepaald de neef van uw echtgenote A.) ervan verdenkt verantwoordelijk te zijn voor al uw problemen. Ook verklaarde u dat A. zonder uw medeweten uw echtgenote en uw twee jongste kinderen naar België heeft gestuurd met de bedoeling jullie gezin uit elkaar te halen (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Bij bovenstaande dient echter te worden opgemerkt dat uw echtgenote in het kader van haar eerste asielaanvraag in België nooit met een woord heeft gerept over het feit dat jullie sinds lange tijd problemen zouden hebben met haar familie (en aldus met haar neef A.) omwille van jullie huwelijk. Toen haar voor het CGVS bovendien expliciet werd gevraagd of zij, naast de problemen die zij kende met de politie in april 2010, ooit andere persoonlijke problemen heeft gekend, ontkende ze dit (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Ook dit roept twijfels op bij de geloofwaardigheid van de verklaringen die u heden aflegt. Bovendien blijkt uit verklaringen van uw vrouw in het kader van haar eerste asielaanvraag dat haar neef A. haar in april 2010 onderdak verleende nadat zij problemen kende met de politie en haar reis en deze van uw kinderen heeft betaald (zie gehoorverslag CGVS, p.2 en p. 6). Verder blijkt uit haar verklaringen dat er na het incident in april 2010 contact is geweest tussen uzelf en A. (zie gehoorverslag CGVS, p.9 en p.11), met name naar aanleiding van het vertrek van uw zoon A. uit Irak. Uw verklaring voor het CGVS als zou u met uw neef A. geen contact hebben sinds de val (zie gehoorverslag CGVS, p.12) en u uit vrees voor problemen uw schoonfamilie (inclusief uw neef) niet zou hebben verteld waar u zich schuilhield, is hiermee in strijd (zie gehoorverslag CGVS, p.8 en p.11). Niets in het asiëldossier van uw echtgenote (eerste asielaanvraag) wijst erop dat haar familie iets te maken heeft met jullie (niet aannemelijke) problemen in 2010.

De verklaring van uw echtgenote als zou zij zich pas na uw aankomst in België (april 2010) tijdens jullie gesprekken bewust zijn geworden van het feit dat haar familie alles in scène heeft gezet, is in het licht van bovenstaande opmerkingen allerminst overtuigend (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Temeer daar uit de verklaringen van uw echtgenote in het kader van haar eerste asielaanvraag duidelijk blijkt dat u na haar aankomst in België (mei 2010) al meermaals contact had met u (zie gehoorverslag CGVS, p.10 en p.15). Rekening houdend met bovenstaande is het weinig geloofwaardig dat u uw echtgenote niet eerder op de hoogte zou hebben gebracht van uw vermoedens als zou haar familie (uw neef A.) verantwoordelijk zijn voor jullie problemen. Uit de verklaringen van uw echtgenote in het kader van

haar tweede asielaanvraag blijkt dat uw echtgenote er voor uw komst naar België nooit bij stil heeft gestaan dat haar familie verantwoordelijk zou kunnen zijn voor jullie problemen. Bovenstaande zet de geloofwaardigheid van de ernst van de door jullie aangehaalde problemen omwille van jullie gemengd huwelijk verder op de helling. Verder dient in dit verband te worden aangestipt dat het uitermate merkwaardig is dat u ook in uw vragenlijst (dd. 7 juni 2011) met geen woord repte over de problemen tengevolge jullie huwelijk. Dat jullie desbetreffend probleem pas aanhalen tijdens jullie gehoor voor het CGVS op 12 december 2011 en niet ter sprake brengen bij het indienen van de asielaanvraag, doet wederom twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid ervan. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat jullie verklaring als zou uw schoonfamilie verantwoordelijk zijn voor jullie problemen enkel gebaseerd is op vermoedens en veronderstellingen die u op geen enkel moment kan hardmaken (zie gehoorverslag CGVS, p.3 en p.12).

Voorlopende opmerkingen roepen ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

In zoverre nog nodig, dient verder te worden opgemerkt dat u en uw echtgenote elkaar tegenspraken aangaande het tijdstip waarop u een groentewinkel op de markt van Basra zou hebben geopend. Uw echtgenote verklaarde in het kader van haar eerste asielaanvraag dat u twee of drie jaar na de val van het Baath-regime (2003) een groentewinkel opende (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Dit is iets helemaal anders dan hetgeen u verklaarde voor het CGVS, namelijk dat u pas na uw terugkeer uit Europa naar Irak in januari 2010 een groentewinkel heeft geopend (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Het feit dat jullie zich hierover op dergelijke manifeste wijze tegenspreken is niet onbelangrijk aangezien de problemen waarvoor u thans een vrees verklaart te moeten koesteren allemaal begonnen zijn nadat terroristen verpakte explosieven in uw winkel achterlieten. Bovenstaande opmerking brengt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen verder in het gedrang. Temeer daar u geen enkel begin van bewijs aangaande uw groentewinkel neerlegde.

Aangaande de door u aangehaalde problemen met terroristen dient voorts te worden opgemerkt u kort voor uw vertrek heeft vernomen dat uw twee klanten tot vijf jaar gevangenisstraf veroordeeld zijn en opgesloten werden (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Dient echter te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent om informatie te verschaffen aangaande de personen die thans uw familie viseren. U maakte melding van een derde persoon die betrokken zou zijn in deze zaak en nog voortvluchtig zou zijn, maar slaagde er niet in over deze persoon informatie te verschaffen (zie gehoorverslag CGVS, p.5 en p.7 en p. 16).

Ter ondersteuning van uw problemen met terroristen legde u een dreigbrief neer van de organisatie Asa'ib Ahal Al-Haq (dd. mei 2010). Uw vader zou u rond mei 2010 op de hoogte hebben gebracht van het bestaan ervan (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Rekening houdend met bovenstaande is het uitermate merkwaardig dat uw echtgenote hierover met geen woord repte tijdens haar interview voor het CGVS (eerste asielaanvraag) van 1 februari 2011. Ook ter zitting voor de RVV op 8 april 2011 repte zij met geen woord over het feit als zou u een dreigbrief hebben ontvangen. Zoals hierboven reeds werd vermeld, blijkt nochtans uit haar verklaringen dat jullie na haar aankomst in België wel degelijk contact hadden. Uw verklaring voor het CGVS als zou u haar hierover niets hebben verteld omdat zij zich mentaal niet goed voelde, is weinig overtuigend. Temeer daar zij wel van andere zaken op de hoogte was gebracht (ontvoering en overlijden van uw vader, dagvaarding, enz.). Ook dit is weinig geloofwaardig.

Voor wat betreft uw verklaringen als zou de ontvoering van uw vader verband houden met de arrestatie van twee van uw klanten in april 2010, dient te worden opgemerkt dat u zich hiervoor enkel baseert op vermoedens die u op geen enkel moment kon hard maken (zie gehoorverslag CGVS, p.9-11). Ook voor wat betreft de door uw echtgenote in het kader van haar eerste asielaanvraag neergelegde faxkopie van de overlijdensakte van uw vader dient te worden vastgesteld dat uit de overlijdensakte niet kan worden afgeleid dat er een verband bestaat tussen de ontvoering van uw vader en zijn overlijden.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u geen enkel concreet element of feit aanhaalde waaruit blijkt dat u na uw vertrek uit Irak in maart 2011 door terroristen gevisieerd wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Uw echtgenotes verklaringen voor het CGVS als zouden onbekenden in jullie straat in Basra zijn opgemerkt en naar jullie huis komen kijken, zijn enkel gebaseerd op verklaringen van derden. Jullie maakten geenszins aannemelijk dat het in dit geval om terroristen zou gaan die uit zijn op wraak (zie gehoorverslag CGVS, p.5).

Bovenstaande opmerkingen doen het CGVS besluiten dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Basra in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

UNHCR adviseerde reeds in april 2009 om voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis te maken en riep niet op tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming op basis van herkomst uit Zuid-Irak (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" van juli 2010). Intussen werden geen nieuwe richtlijnen vrijgegeven door UNHCR.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in vergelijking met 2010 relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak", dd. 30 november 2011).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

In het zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Milities blijven in het zuiden kleinschalige aanslagen plegen die hoofdzakelijk gericht zijn op de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Sporadisch werden er een aantal belangrijke aanslagen gepleegd zoals de aanslagen op sjiiitische pelgrims in Kerbala en Najaf.

U komt uit de stad Basra in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm en stabiel is. Basra wist de voorbije twee jaar grotendeels te ontsnappen aan geweld en er werden nauwelijks nog grote aanslagen gepleegd. Ook in 2011 bleef de veiligheidssituatie relatief stabiel. Er vinden slechts sporadisch veiligheidsincidenten plaats o.a. raket- en mortiervuur op de internationale luchthaven van Basra. Het geweld beheerst veel minder het dagelijkse leven van de burgers dan in andere delen van Irak en er zijn tekenen van economisch herstel. De relatieve kalmte in Basra zorgt ervoor dat heel wat IDP's naar Basra zijn teruggekeerd.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Basra, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Basra in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte wijzigt de door u neergelegde kopie van uw identiteitskaart niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteit stond hier immers niet ter discussie. Ook het door u neergelegde medische attest van uw dokter in Irak (dd. maart 2011) waaruit blijkt dat u rugproblemen heeft en een medisch attest van het ziekenhuis in Deinze aangaande uw rugproblemen wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Ten aanzien van A.A.A.S.M.(verzoekster):

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou de Iraakse nationaliteit bezitten, een Arabisch soenniet zijn en afkomstig zijn van Basra in Zuid-Irak. U zou op 25 april 2010 Irak hebben verlaten uit schrik voor problemen met de politie die op zoek was naar uw echtgenoot nadat bij jullie thuis dozen met explosieven waren gevonden. Tevens had u schrik voor represailles vanwege handlangers van twee terroristen die reeds in deze zaak waren opgepakt en die uw echtgenoot ervan verdachten hen bij de politie te hebben verklikt.

Op 12 mei 2010 vroeg u een eerste keer asiel aan. Op 7 februari 2011 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 14 april 2011 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) de beslissing van het CGVS. Na de aankomst van uw echtgenoot S. M. A. A. M. (O.V.6.627.718) in België diende u op 3 mei 2011 een tweede asielaanvraag in. Uw echtgenoot vroeg dezelfde dag, op 3 mei 2011, een eerste keer asiel aan in België.

In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat u nog steeds schrik heeft voor represailles vanwege terroristen omdat zij vermoeden dat uw echtgenoot hen bij de politie heeft verklikt. De politie zou nog steeds op zoek zijn naar een derde verdachte in deze zaak.

De problemen met de politie die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aanhaalde zouden ondertussen zijn opgelost. De politie zou uw echtgenoot begin 2011 hebben meegedeeld dat hij geen schuld treft in deze zaak.

Verder haalde u in het kader van uw tweede asielaanvraag een nieuw element aan, namelijk dat u in Irak problemen had met uw familie omdat zij niet kon aanvaarden dat u met een sjiïet bent gehuwd, terwijl uw familie soennitisch is. U verklaarde hierdoor vaak door uw familie gepest en vernederd te zijn. U verklaarde verder dat u na de aankomst van uw echtgenoot in België vernomen heeft dat uw familie achter jullie problemen zit en uw familie u en uw kinderen in 2010 naar België heeft gestuurd met de bedoeling u en uw echtgenoot uit elkaar te halen.

Ter ondersteuning van uw problemen met terroristen legde u een dreigbrief neer. In de brief (dd. 16 mei 2010) zou uw echtgenoot een verrader worden genoemd die zal worden gestraft. Uw neef Adel zou u deze dreigbrief begin april 2011 hebben toegezonden. U legde de envelop neer waarin dit document werd opgestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verklaringen in het kader van uw tweede asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot S. M. A. A. M. (O.V.6.627.718) werden ingeroepen. Daar in diens hoofde een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en weigering tot toekenning van subsidiaire bescherming werd genomen, kan ten aanzien van u evenmin gesteld worden dat u momenteel in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van een ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zou moeten koesteren.

De beslissing inzake de asielaanvraag van uw man luidt als volgt:

“(...)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpen verzoekers een schending op van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6, voorlaatste lid en 62 van de vreemdelingenwet; een schending van de zorgvuldigheidsverplichting; en een schending van de materiële en formele motiveringsverplichting.

Verzoekers werpen op dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat zij het niet aannemelijk maken vervolgd te worden of een reëel risico te lopen, en dat de bewijslast op onredelijke wijze wordt geïnterpreteerd. Verzoekers wijzen er op dat zij identiteitsbewijzen en een dreigbrief voorlegden, en dat er niet wordt getwijfeld aan de dood van verzoekers vader. Desalniettemin wordt gemotiveerd dat verzoekers hun persoonlijke vrees of reëel risico niet aantonen. Volgens verzoekers gaat de interpretatie van de bewijslast te ver, in dit verband verwijzen ze naar een nota van UNHCR over de bewijslast (zie stuk 3) en naar de Proceduregids van UNHCR.

Verzoekers werpen op dat zij helemaal niet naar België zijn gekomen om er asiel aan te vragen omdat hun families, omwille van de verschillende religieuze strekking, het moeilijk zouden hebben. Dit was niet de reden van hun vlucht, hun vervolgingsvrees heeft uiteindelijk enkel te maken met de terroristen die verzoeker verdenken hen te hebben verraden. Verzoekers zijn dan ook van mening dat het niet serieus is om de problemen tussen de families te belichten in de beslissingen en hieruit te besluiten dat er ongeloofwaardigheid is omtrent de ingeroepen vervolgingsvrees.

Verzoekers werpen op dat verzoekster zich inderdaad heeft vergist over het tijdstip van de opening van de groentenwinkel, maar dit is volgens hen logisch te verklaren omdat verzoekster aan de eerste winkel van verzoeker dacht, die toen geopend werd. Verzoekers werpen verder op dat verzoeker uiteraard niet meer informatie kan verschaffen over de derde persoon die voortvluchtig is, gezien verzoeker enkel contact had met de twee klanten die zijn opgepakt en veroordeeld, en zelfs de politie niet meer informatie heeft over deze derde verdachte nu deze voortvluchtig is. Met betrekking tot de dreigbrief herhalen verzoekers dat ze deze brief inderdaad niet besproken hebben, tijdens hun korte contact ging hun interesse uit naar de kinderen en hoe zij het leven in België ervoeren. Wat betreft het overlijden van verzoekers vader menen verzoekers dat het toch wel zeer toevallig is dat zijn vader precies na het incident ontvoerd en gedood is.

Verzoekers stellen dat de bestreden beslissingen falen omtrent het onderzoek naar de subsidiaire bescherming. Verzoekers betwisten dat de veiligheidssituatie in Basra thans als veilig kan worden omschreven. Het vertrek van de Amerikanen heeft het geweld weer ernstig doen toenemen. Verzoekers verwijzen in dit verband naar diverse internetartikelen (zie stukken 4 en 6).

2.2. In de mate dat verzoekende partijen naast een schending van de materiële motiveringsplicht een schending van de formele motiveringsplicht met verwijzing naar artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen opwerpen, wijst de Raad erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partijen immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Derhalve dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partijen een schending van de formele motiveringsplicht opwerpen, uit het feit dat zij tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissingen liggen, kennen doch betwisten dat deze motieven de bestreden beslissingen kunnen dragen.

Verzoekers die in wezen een hervorming van de bestreden beslissing beogen, verzoeken in hoofdorde erkend te worden als vluchteling, in bijkomende orde de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen.

2.3. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de asielaanvragen van verzoekers verworpen werden om reden dat (i) de asielmotieven van verzoekster waarop verzoeker zijn huidige asielaanvraag baseert al in een eerdere procedure werden afgewezen aangezien deze niet geloofwaardig werden bevonden, (ii) verzoekers door het verzwijgen van een eerder verblijf en asielaanvragen in andere Europese landen doelbewust hebben getracht de Belgische asielinstanties te misleiden, (iii) er serieuze twijfels omtrent

de geloofwaardigheid rijzen aangaande de verklaringen van verzoekers over het conflict met de familie (clan) ten gevolge van hun huwelijk, (iv) verzoekers elkaar tegenspreken over het tijdstip waarop verzoeker een groentewinkel zou geopend hebben op de markt in Basra, (v) het uiterst merkwaardig is dat verzoekster met geen woord repte over de dreigbrief van mei 2010 noch tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal op 1 februari 2011 gedurende haar eerste asielaanvraag, noch tijdens de zitting voor de RvV op 8 april 2011.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). *In casu* kan worden vastgesteld dat het relaas van verzoekers niet geloofwaardig is.

2.5. De vaststelling vooreerst dat verzoekers eerdere asielaanvragen in andere landen van de Europese Unie (Zweden en Noorwegen) doelbewust verzwegen hebben hypothekeert de algehele geloofwaardigheid van hun asielaanvragen. Terwijl verzoekster in het kader van haar eerste asielaanvraag met geen woord repte over hun eerdere asielaanvragen in Europa ontkende verzoeker in eerste instantie voor de Dienst Vreemdelingenzaken ooit voordien in een ander Europees land te hebben verbleven of er een asielaanvraag te hebben ingediend. Pas na confrontatie gaf verzoeker toe dat hij begin 2007 in Zweden en later in oktober 2008 in Noorwegen een asielaanvraag indiende. Door het verzwijgen van deze eerdere asielaanvragen ondernamen verzoekers doelbewust een poging om de Belgische overheden te misleiden en vertonen hun asielaanvragen een bedrieglijk aspect.

Vervolgens blijkt uit de bestreden beslissingen dat de commissaris-generaal verschillende tegenstrijdigheden en discrepanties heeft vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekers onderling. Deze tegenstrijdigheden en discrepanties vinden steun in het administratieve dossier en betreffen wezenlijke elementen van het relaas, zoals het conflict tussen de families van verzoekers ten gevolge van hun gemengde huwelijk, het tijdstip van de opening van de groentewinkel op de markt van Basra, de dreigbrief van de organisatie Asa'ib Ahal Al-Haq. Deze tegenstrijdigheden worden door verzoekers geenszins weerlegd noch wordt dienaangaande een aannemelijke verklaring gegeven. Deze tegenstrijdigheden blijven derhalve overeind en worden door de Raad overgenomen. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een originele dreigbrief (stuk 5). Daargelaten dat dit stuk door om het even wie en om het even waar kan zijn opgesteld is dit niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals vereist door artikel 8 PR RvV zodat dit verder niet in overweging wordt genomen.

De vaststelling voorts dat de vader van verzoeker 'toevallig' na het voorgehouden incident is overleden doet niets af aan de vaststelling dat uit de overlijdensakte geen causaal verband kan worden afgeleid tussen de ontvoering van de vader en zijn overlijden. Uit de vertaling van deze overlijdensakte blijkt immers dat de vader van verzoeker overleden is ten gevolge van een hartinfarct en een hoge bloeddruk. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat de overlijdensakte slechts een faxkopie betreft en er aan kopieën omwille van het feit dat zij makkelijk manipuleerbaar zijn geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Verder wordt in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt dat verzoekers niet aantonen dat de ontvoering van verzoekers vader, voor zover deze al op waarheid zou berusten, verband zou houden met de arrestatie van twee van zijn klanten in april 2010, en dat ze geen enkel concreet element of feit aanhaalden waaruit blijkt dat verzoeker na zijn vertrek uit Irak in maart 2011 door terroristen zou worden gevisieerd. Hun beweringen dienaangaande zijn immers enkel gebaseerd op vermoedens of informatie van derden. Wat betreft de verwijzing naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties merkt de Raad op dat deze geen juridisch bindend

karakter heeft doch enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 8 juli 2005, nr. 147.503).

Waar verzoekers ten slotte opwerpen dat hun vervolgingsvrees enkel te maken heeft met de terroristen die verzoeker verdenken hen te hebben verraden en het “*niet serieus*” is om de problemen tussen de families te belichten in de beslissingen en hieruit te besluiten dat er ongeloofwaardigheid is omtrent de ingeroepen vervolgingsvrees merkt de Raad op dat uit het gehoorverslag van verzoeker ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker deze familiale problemen wel degelijk linkt aan de problemen met de terroristen. Verzoeker verklaarde immers zelf voor het Commissariaat-generaal dat hij vermoedde dat zijn schoonfamilie iets met zijn problemen te maken heeft (gehoorverslag, 3 en 11-12). Zoals uit de bestreden beslissingen blijkt, hebben verzoekers allesbehalve eensluidende verklaringen afgelegd omtrent het conflict tussen hun families tengevolge van hun gemengde huwelijk. Verzoeker beweerde dat zijn schoonfamilie hun huwelijk nooit zou hebben aanvaard en voegde hieraan toe zijn schoonfamilie ervan te verdenken verantwoordelijk te zijn voor al zijn problemen. Verzoekster daarentegen repte in het kader van haar eerste asielaanvraag met geen woord over problemen met haar familie omwille van hun huwelijk. Integendeel, uitdrukkelijk gevraagd of zij, naast de problemen die zij kende met de politie in april 2010, ooit andere persoonlijke problemen heeft gekend, antwoordde verzoekster ontkennend (gehoorverslag, 13). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook terecht besluiten dat deze incoherenties met betrekking tot dit onderdeel van het asielrelaas de geloofwaardigheid van het relaas verder ondermijnen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas tonen verzoekers niet aan vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te vrezen noch tonen zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet aan in geval van terugkeer naar hun herkomstland.

2.6. Verzoekers zijn afkomstig uit Basra in Zuid-Irak. Uit de informatie die de commissaris-generaal heeft toegevoegd aan het administratief dossier besloot de bestreden beslissing terecht dat er niet kan worden gesteld dat er in Basra, Zuid-Irak een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit een analyse van de situatie in Basra blijkt immers dat de algemene veiligheidssituatie er relatief kalm is en dat er op dit ogenblik voor burgers geen sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers slagen er niet in om de conclusie van de commissaris-generaal die gesteund is op objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (‘*Subject Related Briefing, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak*’ van 30 november 2011) te weerleggen. Uit de door verzoekers bijgebrachte artikels blijkt weliswaar dat er in Basra nog aanslagen plaatsvinden, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat de situatie in Basra zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De aanslagen zijn immers niet willekeurig doch specifiek gericht op sjiitische pelgrims, het geweld is plaatselijk en niet aanhoudend. De commissaris-generaal heeft rekening gehouden met de mogelijkheid dat er ook in Zuid-Irak nog veiligheidsproblemen kunnen opduiken doch uit de toegevoegde informatie omtrent Basra blijkt dat de algemene veiligheidssituatie er actueel relatief kalm en stabiel is.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER